అంగార తల్పం

శ్రీధర

(1983 యువ దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక)

వచ్చేవేళ అయింది. ఇటునుంచి ఈమె, అటునుంచి బస్సు.

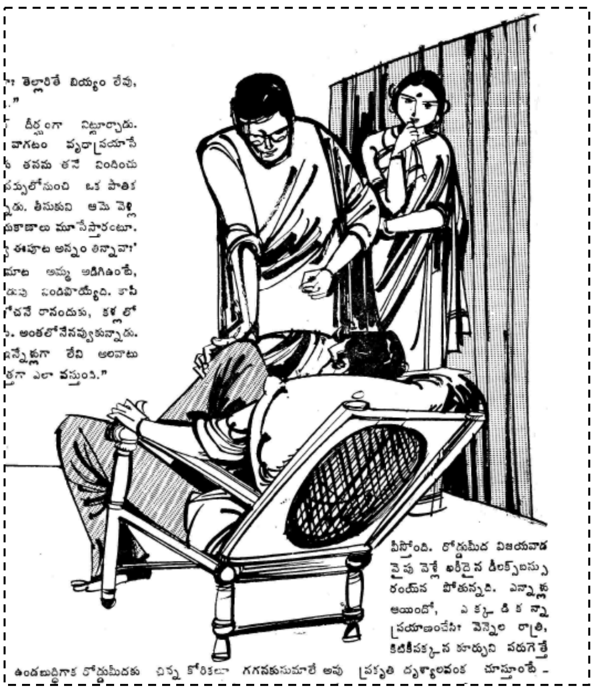

రోజూ నీహారిక కోసం ఈ నిరీక్షణ మత్తుమందులా అలవాటైంది. అదో అందమైన వ్యసనమే అయింది. అయినా ఈ మనసు అలవాట్లకు ఎందుకింతగా దాస్యం చేస్తుందో తనను తాను ప్రశ్నించుకుంటున్న సమయంలోనూ, ఆమె రాకకోసం వీధి కొసదాకా దృష్టిసారించకుండా ఉండలేకపొయ్యాడు.

బస్సు వచ్చింది. వెనక్కి మళ్ళింది. అతను ఎక్కాడు. బయలుదేరింది. చివరిసారిగా అటు చూశాడు. ఆమే. సందేహం లేదు. మోహన్ బెల్ కొట్టాడు. డ్రైవర్ని రిక్వెస్ట్ చేశాడు. డోర్ తీసి రెడీగా పట్టుకున్నాడు. పరుగులాంటి నడకతో వచ్చి బస్సు ఎక్కిందామె.

ఇద్దరూ ఖాళీగా ఉన్న చివరి సీట్లో కూర్చున్నారు. రోజూ వాళ్ళ స్థానం అదే. నగరానికి ఈ మూల వీళ్ళుంటే పనిచేసే కంపెనీ మరో మూల ఉంది. గంటసేపు ప్రయాణం. ఈ బస్సు మిస్సయితే, ఇంక ఆ రోజుకు అంతే.

అంత శ్రమపడి బస్సు ఆపినా ఆమె థాంక్స్ అయినా చెప్పనందుకుకు మోహన్ మనస్సు చివుక్కుమంది. ఆడజాతే అంత. వాళ్ళకోసం మగాళ్ళు ఏం చెయ్యటానికైనా పడిచస్తారన్న అహం.

ఆమె కిటికీలోనుంచి బయటకు చూస్తోంది. బస్సు కుదుపు ఉయ్యాలలూపుతుంటే, మోహన్ కళ్ళు మూసుకున్నాడు. పావుగంట తర్వాత ఏడుస్తున్న శబ్దం వినపడితే, అటు చూసాడు. నీహారిక ముందుకు వంగి, చేతుల్లో మొహం దాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది.

"ఏమండీ ఎందుకేడుస్తున్నారు? ఏం జరిగింది?" పిలిచినా పలకకపోవడంతో భుజం పట్టుకుని కదిపాడు. తలెత్తి చూసింది. నేత్రాలు వర్షించిన మేఘాలే అయినాయి. మొహం కన్నీటి చారికలతో మ్లానమైపోయింది.

"ఎందుకలా అయిపొయ్యారు?"

ఆమె మొహం తిప్పుకుంది. అతను అర్థం చేసుకున్నాడు. అంతరాంతరాల్లో అగ్నిపర్వతాలు బద్దలవుతున్నప్పుడు, అశ్రుధారగా లావ పొంగుతున్నప్పుడు, చెప్పటానికేం ఉండదు. చూపుల్లో శూన్యం. మాటల్లో మౌనం.

కాసేపామె చుట్టూ గిరిగీసుకుని ఒంటరితనపు వనంలో ఆలోచనల నీడలకింద తారట్లాడింది. ఉదయపు ప్రశాంత పవనాలు సేదదీర్చినట్లున్నాయి. బస్సు దిగేటప్పటికి తేరుకుంది.

ఆఫీసులోకి వెళ్ళాక ఊపిరి సలపని పనిలో అన్నీ మర్చిపొయ్యాడు.

సాయంత్రం మళ్ళీ అదే బస్సు. అవే సీట్లు. నీహారిక ఈసారి అతన్ని చూసి నిస్తేజంగా నవ్వింది. జ్వరంపడి లేచినదానిలా నీరసంగా ఉంది.

"పొద్దున్న మీరేదో అడిగారు. నేను మాట్లాడలేదు. ఏమీ అనుకోకండి" అన్నదామె సంజాయిషీగా.

"అవతలవాళ్ళు బాధలో ఉన్నప్పుడు, మామూలు మర్యాదలు ఆశించటం తప్పు. అయితే ఆ సమయంలో ఒక స్వాంతన వచనం పలకటం నావంతు బాధ్యతగా భావించాను" అన్నాడు మోహన్.

"ఓదార్పుకు కూడా నోచుకోని నిర్భాగ్యులంటారు.."

"భగవంతుడు ముందుగా ఈ లోకాన్ని సృష్టించి, తర్వాత తమను ఇక్కడికి పంపించాడని చాలామంది అనుకుంటారు. కానీ ఇక్కడికొచ్చాక ఎవరి లోకాన్ని వాళ్ళే సృష్టించుకుంటున్నారని నాకనిపిస్తుంది. కనుక ఎప్పుడేనా ఒకసారి పరిస్థితులు మనల్ని నడిపించవచ్చు. కానీ మొత్తం మీద పరిస్థితుల్నే మనం నడిపించుకోగల స్థితిలో ఉండాలి.."

"మీకు వేరే పనేం లేకపోతే, ఎక్కడేనా దిగి కాసేపు మాట్లాడుకుందాం" అంది నీహారిక.

పావుగంట తర్వాత వాళ్ళిద్దరూ సిద్దార్థలో కూర్చున్నారు.

"నాకు బాగా ఆకలిగా ఉంది. కానీ ఏమన్నా తినటానికి డబ్బులేదు. అంచేత ఇలా అడుగుతున్నందుకు నా తల సిగ్గుతో వాలిపోతోంది" అన్నదామె తలొంచుకునే.

"సిగ్గెందుకు? మనిషి చంద్రమండలం మీదకు వెళ్ళొచ్చాడు. కానీ ప్రపంచ జనాభాలో సగం మందికి క్షుద్బాధ తీరటంలేదు. నా మటుకు నేను ఎన్నో రోజులు ఆకలితో సహజీవనం చేసాను."

కావల్సినవేవో బేరర్‌కు ఆర్డరిచ్చాడు. తర్వాత ఆమెతో అన్నాడు. "చెప్పండి మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే, మీ ప్రాబ్లం ఏమిటో తెలుసుకోవాలని ఉంది."

"చెబుతాను. నా ఈ అవిరామ జీవన సంగ్రామంలో నేను చిత్తుగా ఓడిపొయ్యాను. మనసుకు శాంతిలేదు. కంటికి భవిష్యత్కాంతి లేదు అంతా కటిక చీకట్లో తడుముకుంటున్నట్లుగా ఉంది..." అంటూ ఆగిపోయింది.

"ఫర్వాలేదు, చెప్పండి" అని ప్రోత్సాహాన్ని ఇచ్చాడు మోహన్.

"దారిద్ర్య రేఖకు దిగువన కొట్టుమిట్టాడుతున్న కుటుంబంలో పుట్టినా, నేను పెద్దగా దేనికీ బాధపడలేదు. అయితే వయసొచ్చేకొద్దీ, మనసు ఏవేవో ఊహించుకునేది. కళ్ళు అస్తమానం కలలు కంటుండేవి. ఆశల విహంగాలమీద ఎక్కడెక్కడికో వెళ్ళేదాన్ని. కాని, ఎదురైన కటువైన వాస్తవం వేరే పాఠాలు నేర్పింది. అయిష్టంగానే పెద్దవాళ్ళు కుదిర్చిన సంబంధానికి తలవొంచాను. కొత్తచోటికి వచ్చాను. నాకో భర్త, అత్తా, ఆడబిడ్డా, మరిదీ ఉన్నారు. ఆయన సంపాదన ఆయన సరదాలకే చాలదు. మరిదికి పనీపాటాలేదు. హస్తలాఘవం ప్రదర్శించి అడపాదడపా పోలీసువారి కోరిక మీద జైల్లో జస్ట్ గెస్ట్ ఆర్టిస్టుగా ఉండొస్తుంటాడు.

"వాళ్ళందరికీ నెలాఖరుకు నేను తెచ్చే వెయ్యిరూపాయలే జీవనాధారం. గడియారం ముళ్ళతోపాటుగా నేనూ నిముషం ఆగకుండా పరుగెత్తుతున్నాను. ఇంటా బయటా చాకిరీ చేస్తున్నాను. ఇంత కష్టపడుతున్నా, ఎవరికీ తృప్తి లేదు. నన్ను చూడగానే అత్తగారికి ఎక్కడలేని రోగాలు వచ్చేస్తాయి. ఆడబిడ్డకు పితూరీలు చెప్పడం కన్నా మరో పనిలేదు. దెప్పుళ్ళూ, మొగుడికి ఫిర్యాదులు. చేతగానివాడికి శౌర్యం ఎక్కువనీ వాళ్ళమాటలు విని నన్ను రోజూ తిట్టటం, కొట్టటం కాలే సిగరెట్టు పీకలతో వంటిమీద చురకలు.. జుట్టు పట్టుకు గుంజితే, తల ఊడిపోతుందేమో అన్నంత నొప్పి. చెంపమీద కొడితే దవడ పళ్ళు కదిలి, ఒకటే సలుపు. ఇంతోసి మొగుడు దొరకడేమోనని పదివేలు పోసి కొనుక్కున్నాను. కనుక పుట్టింటికి పోలేను. కానీ, నా సహనం చచ్చిపోతోంది. ఎప్పుడో ఒకసారి ఆ యింట్లోనే ఎవర్నో ఒకర్ని చంపి, నేను చచ్చిపోతాను.." అంటున్న నీహారిక కళ్ళలో బాధల ముళ్ళు గుచ్చుకున్నట్లుగా, సుళ్ళు తిరిగాయి కన్నీళ్ళు.

"మీకు చచ్చే హక్కులేదు, చంపే హక్కులేదు" అన్నాడు మోహన్.

"నన్ను చిత్రవధ చేసే హక్కు వాళ్ళకుందా?" ఎంతో పౌరుషంగా అడిగిందామె.

"లేదు. కానీ మీకు తెలియకుండానే మీలో జీర్ణించుకుపోయిన బానిసత్వం వాళ్ళకా హక్కునిచ్చింది."

"అంటే?"

"పిరికివాళ్ళెప్పుడూ పరాయివాళ్ళ పదఘట్టనల కింద నలిగిపోతూనే ఉంటారు. బలహీనుడిపై బలవంతుడు స్వారీ చేయటం అనాదిగా వస్తూనే ఉంది. ధైర్యం ఉంటే ఎదిరించండి.."

"వాళ్ళు నలుగురూ, నేను ఒక్కదాన్ని.."

"ఆ నరకంలో మగ్గినంతకాలం, మీ పరిస్థితి అంతే. బయటకు రండి. బంధనాలు తెంచుకోండి."

"గతాన్ని తెంచేసుకోవటం అంత తేలికా?" అని ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"ధృఢమైన మమతానుబంధాన్ని తెంచుకోవటానికైతే మనస్తాపం తప్పదు. కానీ మీ విషయంలో మమతలు లేవు. అనుబంధాలు అంతకన్నా లేవు. సాయంత్రం వేళకు తలదాచుకోవడానికి ఇంత నీడ కావాలి కాబట్టి, మరెక్కడా చోటులేదు కాబట్టి అక్కడకు వెళ్తున్నారు?"

"అవును, చాలా కరెక్టుగా చెప్పారు."

"కానీ అక్కడ నిద్రపట్టదు. సుఖం లేదు. పైగా చాకిరీ తప్పదు.."

"మీరు చెప్పింది నిజమే, కానీ పురుషాధిక్యత గల ఈ ప్రపంచంలో ఓ ఆడది ఒంటరిగా బ్రతకగలదా? దీపాలు వెలిగితే చాలు, లెక్కలేనన్ని పాపాలు జరిగిపోతున్న ఈ రోజుల్లో ఒక్కదాన్నీ ఉండటం ఎంత భయం?"

"మీకన్నా హీనంగా, దీనంగా, పరాధీనంగా బ్రతుకుతున్న వాళ్ళెందరు లేరు? ముందు భయంలోనుంచి నిర్భయంలోకి. భావదాస్యపు బానిసత్వపు సుషుప్తిలోనుంచి, స్వేచ్చా జగత్తులోకి వచ్చే ప్రయత్నం చేయండి. ఇంక ఒంటరితనం అంటారా? అధిక జనాబాతో కిక్కిరిసిపోతున్న ఈ దేశంలో అది అంత తేలిక కాదు.."

అతను చెప్పిన మాటల్లో ఎంతో సత్యం ఉందనిపించింది. టిఫెను, కాఫీ పూర్తయ్యాక బయటకు వచ్చారు. మళ్ళా బస్సు ఎక్కారు. దిల్‌సుక్‌నగర్‌లో దిగారు.

చెరో దోవ ఆమె కోణార్క్ ముందు సందులోకి, అతను డిపో వెనుక వైపుకు. ఒకరు దక్షిణం, మరొకరు ఉత్తరం. కానీ ఈ ధృవాల మధ్య ఏదో కనిపించని బలమైన ఆకర్షణ ప్రారంభమైంది.

రాత్రి ఎనిమిది గంటలైంది. మోహన్ డాబామీదే పిట్టగోడను ఆనుకుని ఒక్కడే కూర్చున్నాడు. వెన్నెల చల్లగా ఉంది. కానీ అతని మనసులో ఏ అనుభూతీ లేదు. ఆలోచనలు అంతకన్నా లేవు. అయినా ఏదో లోటుగా ఉన్నట్లుగా లీలగా తోచింది. అప్రయత్నంగానే చిరునవ్వు అలవోకగా మెరిసి మాయమైంది.

మనసుకు వయసొచ్చాక, కోరికలు శారికల్లా ఎగురుతుంటాయి. కానీ ఇంతమందికి కనీసపు కోరికలు తీరే దారే ఉండదు.

మోహన్ తల్లి వచ్చింది .ఆమె ఎందుకొచ్చిందో అతనికి తెలుసు గనుక మాట్లాడలేదు. అయినా ఒక నిముషం ఆగి ఆమే మొదలుపెట్టింది.

"శాంత ఉత్తరం రాసింది వాళ్ళ మామగారు పోయారట. ఎవరూ వెళ్ళకపోతే బాధపడుతుంది. పుట్టింటివాళ్ళు వెళ్ళి బట్టలుపెట్టి రావాలి. వస్తూ తెనాలి వెళ్ళి సావిత్రిని తీసుకురా. పురిటికి ఎవరం వెళ్ళలేదనే కోపంతో కార్డుకూడా రాయటంలేదు."

"వాళ్ళు నీ కూతుళ్ళు. వాళ్ళ కష్టసుఖాల్లో ఆదుకోవాల్సిన బాధ్యత నీది."

"నీకు తోబుట్టువులు వాళ్ళు. ఇంటికి నువ్వు పెద్ద కొడుకువి.."

"నేను పెద్ద కొడుకునని ప్రత్యేకంగా నాకిచ్చిన ఆస్తిపాస్తులు ఏమీలేవు. ఏనాడూ కడుపునిండా తిండయినా పెట్టలేదు. ఇంక ఆ ఇంట్లో చదువు సంధ్యల గురించి ఆశించటం అత్యాసే. గాలికి పెరిగాం – అయితే గాలికి కొట్టుకుపోకుండా నిలదొక్కుకున్నాను. అందుకని నీ బాధ్యతలన్నీ నామీదకు తోసేస్తావా?"

"ఎదిగిన పిల్లలు తల్లిదండ్రులని ఆదుకోవటం తప్పా? చెట్టంత మనుషులు అయ్యాక కని, పెంచిన వాళ్ళకు కాస్తంత ఆశ్రయం ఇవ్వటం నేరమా? ఏం, కన్నకొడుకు సొమ్ము తినే హక్కు మాకు లేదా?" అని సూటిగా ఆవేదనగా ప్రశ్నించింది.

"బాధ్యతలు భరించినవాళ్ళకే, హక్కు భుక్తం అవుతుంది. కర్తవ్యాన్ని విస్మరించినవాళ్ళకు హక్కుల గురించి నోరెత్తే హక్కు లేదు."

"మేం ఏమీ చెయ్యకుండానే మీరంతా ఇంతవాళ్ళు అయ్యారా?"

"పుట్టటం, పెరగటం, నశించటం ఇది సృష్టిధర్మం. పశువులు, చెట్లూ కూడా పుట్టి, పెరిగి, తరిగిపోతుంటాయి. అలాగే మేమూ పెరుగుతున్నాం. కనుకనే కుటుంబంలో ఒకరికీ, మరొకరికీ మధ్య అతి సహజంగా ఉండాల్సిన ప్రేమలూ, అభిమానాలూ మన మధ్యలేవు. ఎంత కష్టం వచ్చినా, నష్టం వచ్చినా తల్లిదండ్రులను చూడాలని అనిపించదు. చెల్లెళ్ళను, తమ్ముళ్ళనూ దగ్గరకు తీయాలనీ లేదు. నరనరాన రక్తంలో కలిసి సహజంగా ప్రవహించవలసిన ప్రేమ మన ఇంట్లో ఎవరికీ లేదు. కారణం ఏమిటో ఎప్పుడూ నీకు స్ఫురించలేదా?"

"నాకు చేతనయినంత వరకూ నేను చేశాను. ఇంక అంతకన్నా ఎవరు మాత్రం ఏం చేస్తారు?" అని నిష్కర్షగా అడిగేసింది.

"లేత వయస్సులో ఇంట్లో అమ్మా, నాన్నల ఆదరణ కరువైన వాళ్ళు, కరుకు రాతి హృదయంతో పెరుగుతారు. వాళ్ళు కుటుంబానికే కాక, సమాజానికే పెద్ద సవాలుగా తయారవుతారు. నాకు తెలిసినంతవరకు నీ ఇంట్లో గత పాతికేళ్ళుగా ఎదురయింది ఒకే ఒక్క సమస్య. ఈ పూట ఎలా గడుస్తుంది? పగటిపూటే ఇది. మళ్ళీ రాత్రిపూట ఏ సమస్యా లేదు. అంటే పదిమంది పిల్లలా? వాళ్ళంతా వెలవెల గొంతులతో ఆకలి కేకలా? నిద్ర ఎలా పడుతుంది? కోరిక ఎలా పుడుతుంది?"

"చివరకు నన్నే నేరస్తురాల్ని చేశావా? పోనీలే, ఈ దేశంలో అందరూ ఐశ్వర్యంతో తులతూగుతానంటే నేనిలాగే దరిద్రంలో మునిగితేలుతాను.."

"అదీ స్వయంకృతాపరాధమే. ఎవరి బాగుకు వాళ్ళే తంటాలు పడాలిగానీ, ఇతరులు ఎందుకు ఆదుకోవాలి? ఎందాకా ఆదుకోవాలి? అసలు ఉన్న నలుగురూ కష్టపడితే, నాలుగురోజుల్లో కష్టాలు తీరిపోవా?"

"కానీ ఎవరూ నా మాట వినర్రా!" అంది చివరకు ఆవేదనతో.

"వినని గాడిదలని వదిలేసి వినే ఒక్క గాడిదమీదా బరువంతా వేస్తే, దాని నడుం విరిగిపోదా?"

"మీరు సుఖంగా ఉండాలనే గదా నా తాపత్రయం" అని కొద్దిసేపు ఆగి అడిగింది.

"రేయ్ పెద్దోడా, డబ్బు ఏమన్నా ఉంటే సర్దరా తెల్లారితే బియ్యం లేవు, బొగ్గులేవు..."

మోహన్ దీర్ఘంగా నిట్టూర్చాడు. ఇంతసేపు వాగటం వృథా ప్రయాసే అయినందుకు తనను తనే నిందించుకున్నాడు. పర్సులోనుంచి ఒక పాతిక తీసుకోమన్నాడు. తీసుకుని ఆమె వెళ్ళిపోయింది దుకాణాలు మూసేస్తారంటూ. కానీ 'నువ్వు ఈ పూట అన్నం తిన్నావా?' అని ఒక్కమాట అమ్మ అడిగివుంటే, మోహన్ కడుపు నిండిపొయ్యేది. కానీ ఆమెకి ఆ ఆలోచనే రానందుకు, కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. అంతలోనే నవ్వుకున్నాడు. ఇదేమిటి? ఇన్నేళ్ళుగా లేని అలవాటు ఇవ్వాళ కొత్తగా ఎలా వస్తుంది?"

ఇంట్లో ఉండబుద్ధికాక రోడ్డుమీదకు వచ్చాడు. నిద్ర ఎలాగూ పట్టేటట్లులేదు. పోనీ సినిమాకు వెళ్దాం అని రోడ్డు దాటుతుంటే నీహారిక కనిపించింది. చేతిలో బుట్ట, దానిలో ఏవో ఆకుకూరలు. పాత చీర కట్టుకుంది. ఆ సమయంలో అతని కంట పడినందుకు కాబోలు బేలగా నవ్వి తల తిప్పుకుంది.

మోహన్ వెళ్ళేటప్పటికి నాలుగురూపాయల బుకింగ్ మూసేశారు. టిక్కెట్లు అమ్ముడయిపోయినయి. తనది అన్నింట్లోనూ వెనుకంజ. అందుకే అతి చిన్న కోరికలూ గగనకుసుమాలే అవుతున్నాయి. ఊరికే అటూ ఇటూ చూస్తుంటే లోపల టీస్టాల్ దగ్గర కూల్‌డ్రింక్స్ తాగుతున్న తండ్రి కనిపించాడు. ఇంకొంచెం ముందుకు వచ్చి చూస్తే, మూడురూపాయల క్యూలో నిలబడ్డ తమ్ముడు చూడనట్లు తల పక్కకు తిప్పేసుకున్నాడు.

మోహన్ నెమ్మదిగా నడుచుకుంటూ మళ్ళీ రోడ్డుమీదికొచ్చాడు. ఆంజనేయస్వామి గుడిముందు అరుగుమీద కూర్చున్నాడు. చీకూ చింతాలేని గాలి రివ్వున వీస్తోంది. రోడ్డుమీద విజయవాడ వైపు వెళ్ళే ఖరీదైన డీలక్స్ బస్సు రయ్యిన పోతున్నది. ఎన్నాళ్ళు అయిందో, ఎక్కడికన్నా ప్రయాణం చేసి, వెన్నెల రాత్రి, కిటికీపక్కన కూర్చుని పరుగెత్తే ప్రకృతి దృశ్యాలవంక చూస్తూంటే బాగానే ఉంటుంది. మళ్ళీ నిట్టూర్పు. ఇది తీరని మరో చిన్న కోరిక.

తెల్లారితే బియ్యంలేవు, బొగ్గులేవని పాతికేళ్ళుగా పరితపిస్తున్న తల్లి.

సినిమాలు చూస్తూ, డ్రింకులు తాగుతూ, తిరుగుతున్న తండ్రి.

తండ్రిని మించిన తనయులు.

డబ్బులేని కుటుంబాలు కూడా బాగుపడతాయి. కానీ డిసిప్లిన్ లేని కుటుంబాలు ఎప్పటికీ బాగుపడవు. శాంత, సావిత్రి వాళ్ళ అదృష్టం బాగుంది. ఆ మాత్రం వాళ్ళు అయినా వచ్చి కావాలని చేసుకున్నారు. కానీ వాళ్ళు గతాన్ని మర్చిపొయ్యారు. అందరికిలాగానే పుట్టింటి మర్యాదలు జరగటంలేదని గునుస్తున్నారు.

మర్నాడు కూడా నీహారిక ఆలస్యంగానే వచ్చింది. మోహన్ బస్సు ఆపించాడు ఆమె వచ్చేదాకా. మళ్ళీ అవే సీట్లలో కూర్చున్నారు.

"సినిమా బావుందా?" అని అడిగిందామె. రాత్రి థియేటర్‌లోకి వెళ్ళటం చూసింది కాబోలు.

చూడలేదని చెప్పాడు. మోహన్ నిన్న చెప్పిన సలహా గురించి రాత్రంతా ఆలోచించి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చినట్లు తెలియజేసింది నీహారిక. అయితే, ఆ నిర్ణయాన్ని అమలు చేయటంలో అతని సహాయం అవసరం అవుతుందని చెప్పింది. అందుకు ఎప్పుడూ సిద్ధమేనన్నాడు. సాయంత్రం తిరుగు ప్రయాణంలోనూ ఇదే విషయం చర్చించుకున్నారు.

"అక్కడ నాకు సుఖంలేదు. పైగా రోజూ తన్నులూ, గుద్దులూ తప్పటం లేదు. మొగుడు ముండా అంటే ముష్టికొచ్చినవాడూ ముండా అన్నాట్ట అందరిముందూ. ఆయన నన్ను కొడుతుంటే మిగిలిన వాళ్ళకూ లోకువైనాను. అందరూ ప్రతిదానికీ నేనంటే ఒంటికాలిమీద లేస్తున్నారు" అంది నీహారిక.

"అందుచేతనే కొన్నాళ్ళు విడిగా ఉండి చూడండి. అప్పుడు వాళ్ళకే తెలిసొస్తుంది" అని సలహా ఇచ్చాడు మోహన్.

"కానీ నేను విడిగా ఉంటే ఆయన నన్ను బ్రతకనిస్తాడా?"

"అందాకా వస్తే, ఆ ఏర్పాట్లు నేను చేస్తాను. వేధిస్తున్నట్లు పోలీసు రిపోర్టు ఇవ్వండి. విడాకులకు నోటీసు ఇవ్వండి."

"నాకు ముందు మీ ఇంటిదగ్గర్లో ఒక రూం చూసిపెట్టండి."

"మా ఇంట్లోనే ఒక వాటా ఖాళీగా ఉంది."

"రేపే అడ్వాన్స్ ఇచ్చెయ్యండి మరి" అంది నీహారిక.

బస్సు దిగేటప్పటికి వాన మొదలైంది. తలదాచుకోవటం కోసం బస్‌స్టాప్‌లోకి పరుగెత్తారు ఇద్దరూ. అప్పటికే అక్కడ జనం కిక్కిరిసి ఉన్నారు. అతనూ అక్కడే ఇరుక్కున్నాడు. అతని పక్కన ఆమె.

గాలీ, వానా విసురుగా రావటంతో పైనుంచి కురవటంలేదన్న మాటేగానీ పక్కలనుంచి వొళ్ళంతా తడిసిపోతూనే ఉంది. అయిదు నిముషాల్లోనే తడిముద్ద అయి అతుక్కుపోయినయి బట్టలు. నీహారిక కట్టుకున్న పలచని బట్టల్లోనుంచి బిగి 'బ్రా ' కట్లు కనిపిస్తున్నాయి. రివ్వున మీదపడుతున్న వానజల్లుకు భయపడి అతన్ని మరింతగా అంటుకుపోయి నిలబడింది నీహారిక. అతను నవ్వుకుంటూ ఉంటే ఎందుకు నవ్వుతున్నారని అడిగిందామె.

"ఏదో గుర్తొచ్చింది."

"ఏమిటో చెప్పండి."

"ఆడదాని జాగ్రఫీ మీదే హిస్టరీ ఆధారపడి ఉంటుందిట.."

"మగాళ్ళకీ అంతేనండోయ్."

"కానీ ఇంతగా కాదండి. ఏవో కొన్ని అవస్థలు కలిగించి భగవంతుడు తమకు అన్యాయం చేసాడని ఆడిపోసుకుంటారుగాని సృష్టిలో మరెక్కడా లేని సౌందర్యాన్నంతా వాళ్ళ శరీరంలోనే ఇమిడ్చి ఎంత గొప్ప మేలుచేశాడో గమనించరేం?"

"అలా గమనించేవాళ్ళు వేరేఉంటారుకదా అని..."

ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు. వాన కురుస్తున్నందువల్ల ఇంకా అక్కడ చాలామంది ఉన్నా చుట్టూ ఎవరిలోకంలో వాళ్ళున్నారు. మోహన్ వెనకనుంచీ ఎవరికీ కనిపించకుండా నీహారిక నడుం మీద చెయ్యివేశాడు. అప్పుడామె చూపులో తామసమే కనిపించిందతనికి.

వాన వెలిసినందుకు అందరూ సంతోషించినా వాళ్ళిద్దరూ మాత్రం తిట్టుకున్నారు. విడిపొయ్యారు దక్షిణంగా, ఉత్తరంగా.

తర్వాత రెండు రోజులు నీహారిక కనిపించలేదు. మూడోరోజు వచ్చింది. ఎన్నాళ్ళో జబ్బుపడి లేచినదానిలా అయిపోయింది. చూడగానే ఎప్పటిలాగే నవ్వాలని విఫల ప్రయత్నం చేసింది. దార్లో చెప్పింది.

వాన కురిసిన సాయంత్రం బస్సు స్టాపులో మాట్లాడుకోవటం మరిది చూశాట్ట. మొగుడితో చెబితే, అతను యముడే అయినాట్ట. పైకి కనిపించకుండా, పోలీసు దెబ్బలు కొడితే వొళ్ళు హూనం అయిపోయి, జ్వరం వచ్చిందంట. ఇవ్వాళయినా జీతాలరోజు కాబట్టి వచ్చానని చెప్పింది.

"నా కోరికలేవీ తీరకూడదని నాకో శాపం ఉంది. అయినా ఆ సమయంలో మాత్రం మిమ్మల్ని ముట్టుకోవాలన్న బలమైన కాంక్షను తట్టు"కోలేకపోయాను. అందుకు మీరు శిక్షననుభవించారు" అన్నాడు మోహన్.

"అదీ మంచిదే అయింది. ఇంతకాలం మనసులో ఏమూలో ఊగిసలాడుతున్న భయాందోళనలు మొన్న తన్నులు తినటంతో తెగిపోయినాయి. ఇప్పుడు బోలెడంత తెగింపు వచ్చింది. ఇంక దేనికీ, ఎవర్నీ లెక్క చేయవలసిన పనిలేదు" అన్నదామె.

ఆ సాయంత్రం నీహారిక పోలీసు స్టేషనుకు వెళ్ళి ఫిర్యాదు ఏసింది. భర్త రోజూ తనని కొట్టి చంపుతున్నాడు కాబట్టి రక్షణ కావాలని కోరింది. ఇద్దరు కానిస్టేబుల్స్‌ను వాళ్ళింటికి పంపి,భర్తను పిలిపించి మందలిస్తానని ఆ ఆఫీసరు హామీ ఇచ్చాడు.

ప్లీడరు దగ్గరకూ వెళ్ళి విడాకులకు నోటీసు ఇచ్చింది. తర్వాత మోహన్‌తో కలిసి వాళ్ళింటికి వచ్చింది. కింద వాటాలో చేరింది. వారం రోజులుదాకా శెలవు పెట్టి ఇంట్లోనే ఉండిపోయింది. మోహన్ రోజూ ఆమె చేతివంట తినటంతో తెలిసొచ్చింది జీవితంలో పోగొట్టుకున్నదేమిటో. అదే అన్నాడు. అందుకామె వెంటనే అడిగింది.

"అవునూ, మరి మీరు పెళ్ళెందుకు చేసుకోలేదు?"

"ఏ కలవారి పిల్లా నన్ను కోరి వరించి, కష్టాలు కొని తెచ్చుకోదు. ఇంక పేదరికాన్ని పేదరికం పెళ్ళిచేసుకుంటే, ఆ పెళ్ళి ప్రాణాంతకమవుతుంది."

"బావుందండీ, ఆ లెక్కన ఇంక బీదవాళ్ళెవరూ పెళ్ళిళ్ళు చేసుకోరా? పిల్లల్ని కనరా?" అని నిలదీసింది నీహారిక.

"ఎందుకు కనరు? మా అమ్మ ఉంది కదా" అన్నాడు మోహన్ విధిలేక నవ్వి.

పెట్టిన శలవు పూర్తయ్యాక నీహారిక మోహన్‌తో కలిసి ఆఫీసుకు వెళ్ళసాగింది. ఒక ఆడది, మగాడూ ఒంటరుగా ఉంటేనే ఎక్స్‌రే కళ్ళతో చూసే సమాజం వీళ్ళ పోకడలను అమితమైన ఆసక్తితో గమనించసాదింది.ఆ సంగతి నీహారికా గమనించింది.

మోహన్ తల్లి రోజూ సాయంత్రం వస్తూనే ఉంది. ఆ సమయానికి ఇదివరలో చుక్కలు లెక్కపెడుతుండే కొడుకు ఇప్పుడు ఓ చక్కని చుక్కతో కబుర్లాడుతూ కూర్చోవటం ఆమెకు నచ్చలేదు. అయినా తెగించి కొడుకుని ఏమీ అడగలేదు. ఎందుకంటే కొడుకు దగ్గర పెళ్ళి ప్రస్తావన అప్పుడప్పుడు తెచ్చింది. అందుకు చివాట్లు తిన్నది.

"ఇది నీకు నామీదున్న ప్రేమకాదు. కట్నం డబ్బులమీద ఉండే ఆశ. ఆ సంగతి నాకు తెలుసుననీ నీకు తెలుసు. అయితే నీకు తెలియని విషయం ఒకటి ఉంది. ఈ కాలపు ఆడపిల్లలు ఎన్నో మధురమైన కాంక్షలతో పెళ్ళిమంటపం ఎక్కుతారు. తీయనైన తలపుల భారంతో శిరస్సు వంగిపోగా, భర్త దగ్గరకొస్తారు. కానీ నా విషయం వేరు. ఎంతగా తప్పించుకుందామన్నా, నువ్వు నన్ను విడవటంలేదు. నీ సంసారాన్ని చూస్తూ స్వయంగా ఆ భారాన్ని మోయలేక కృంగిపోతూ కూడా మళ్ళీ బుద్ధిలేకుండా నేను పెళ్ళి ఎట్లా చేసుకుంటాను? అధవా ఎప్పటికైనా మనసు మార్చుకుని చేసుకున్నా కట్నం తీసుకోను. ఒకవేళ ఎవరైనా వెంటపడి మొలతాడు కట్టిన ప్రతివాడూ తీసుకుంటున్నప్పుడు, నీ కేమిటి తక్కువని బలవంతంగా లాంఛనంగా ఒక రూపాయి చేతిలో పెట్టినా, అందులో పదిపైసలు కూడా నీకివ్వను. సరేనా?" అని కుండబద్దలు కొట్టి మరీ చెప్పాడు.

కానీ నీహారిక, మోహన్‌ల సాన్నిహిత్యం ఆమెకు మింగుడుపడటంలేదు. పైగా ఈ మధ్య నీహారిక వచ్చినప్పటినుంచీ మోహన్‌కు కొన్ని కనిపించని ఖర్చులు పెరగటంతో, తల్లికి ఇవ్వటానికి ఏమీ మిగలటంలేదు. అయినా బాగా అయినవాళ్ళు కాబట్టి ఊరికే పంపలేక నాలుగు తిట్టి పంపిస్తున్నారు. ఒకప్పుడు తిట్టినా, మరొకప్పుడైనా పెట్టగల సామర్ధ్యం ఉన్నవాడు వాడొక్కడే కాబట్టి, ఆ దూషణలే భూషణలుగా భావించటం ఆమె అలవాటు చేసుకుంది. ఇక ఇటునుంచి లాభం లేదని అటునుంచి నరుక్కురావాలనే ప్రయత్నం చేసింది.

మోహన్ లేని సమయంలో నీహారిక మీద సానుభూతి వర్షం కురిపించింది. నచ్చచెప్పి పంపాలని చూసింది.

"కష్టాలు మనిషి కాకపోతే మానుకు వస్తాయా? అయినా మొగుడు అన్నాక కొట్టాలి. పెళ్ళాం అన్నాక పడాలి. మనది ధనియాల జాతి. ఆ విషయం మర్చిపోయి ఎగిరిపడితే ఎలా? పైగా మన బ్రతుకులు అరిటాకుల్లాంటివి. చిరిగితే ఎందుకూ పనికిరావు" అని హితబోధ చేసింది.

ఆమె మాటలు గురించి నీహారిక మోహన్‌కు చెప్పింది. అతను నొచ్చుకున్నాడు.

"తరాల మధ్యనుయ్న్న అంతరం నానాటికీ విస్తృతం అవుతోందని వాళ్ళకి తెలియదు. వాళ్ళకు తెలిసిందే వేదం అనుకుంటారు. ఆ వేదన ఇప్పుడెందుకని మనం అనుకుంటాం. కరుడు గట్టిన వాళ్ళ మౌఢ్యాన్ని కరిగించాలని నేను ఎంతో ప్రయత్నించి విసిగి వేరేగా ఉంటున్నాను."

మోహన్ తల్లిని దండించాక రెండు రోజులు రావటం మానేసింది.

ఒకనాటి ఉదయమే నీహారిక భర్త వచ్చాడు. తన ఇంటికి వస్తావా, రావా అని ఆమెను నిలదీశాడు. రాను పొమ్మంది. చెయ్యి పట్టుకుని లాక్కుపోయే ప్రయత్నం చేశాడు. కొరికి విడిపించుకుంది. అయినా మళ్ళీ పట్టుకున్నాడు. ఆ స్థితిలో మోహన్ కలగజేసుకున్నాడు. అడ్డం వెళ్ళాడు.

"అది నా పెళ్ళాం. నేను దాని మొగుడ్ని. తీసుకు వెళ్తాను. మధ్యలో నువ్వెవరు?" అని దబాయించాడు.

"నువ్వు మొగుడివి కావు. యముడివి అందుకే నీకు విడాకులు ఇవ్వబోతోంది" అన్నాడు మోహన్.

"ఇచ్చి నిన్ను చేసుకుంటుందా?" అని వెటకారంగా అడిగాడు.

"అది నీకనవసరం"

ఈ గొడవకి నలుగురూ పోగయ్యారు. ఇటూ అటూ విన్నారు.

"నా పెళ్ళానికి మాయమాటలు చెప్పి తీసుకొచ్చాడు. దాన్ని పాడుచేస్తున్నాడు. నా సంసారాన్ని కూల్చేస్తున్నాడు. ఇంతా చేసి నువ్వు దానికి ఏమవుతావంటే అది నీకు అనవసరం అంటున్నాడు వినండి సార్" అని ఫిర్యాదు చేసాడు పెద్ద మనుష్యులకు.

ఒక గంటసేపు యాగీ చేశాక, పెద్ద మనుష్యుల కోరికమీద ఆమె మొగుడు వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ షాక్‌నుంచి తట్టుకోలేక భోరున ఏడుస్తున్న నీహారికను ఓదార్చటం మోహన్‌కు చేతకాలేదు. చాలాసేపు కన్నీటి వర్షం కురిసి వెలిసింది.

"నాకు శాంతి లేదు, భద్రతలేదు" అందామె దుఃఖంతోనే.

"ఆ రెండూ బజార్లో కొనుక్కునేవికావు. మనకు మనం కల్పించుకోవాల్సినవి" అన్నాడు మోహన్.

"దిన దిన గండంగా ఎన్నాళ్ళు బతకాలి?" అని ఎంతో బెంగగా అడిగింది. నవ్వి మోహన్ అన్నాడు.

"నీకో కథగాని కథ చెబుతాను విను. అమెరికావాళ్ళు అణుశక్తి ప్రయోగాన్ని జరపటం కోసం ఓ నిర్మానుష్యమైన దీవిని వెతుక్కున్నారు. అయితే అక్కడ దోమలు విపరీతంగా ఉన్నాయి. ముందా దోమల్ని చంపితేగాని, అక్కడికి ఎవరూ వెళ్ళలేరని తెలుసుకున్నారు. అందుచేత హెలికాప్టర్లలో నుంచి ఆ దీవినిండా బెత్తెడు మందాన దోమలమందు చల్లారు. ఆ మందు ప్రభావానికి ఆ దోమలన్నీ చచ్చిపోయి ఉంటాయని, కొన్నాళ్ళ తర్వాత వెళ్ళి చూస్తే ఆ దోమలన్నీ బాగా బలిసి ఈగల్లా తయారైనాయి. ఎందుకు చెబుతున్నానంటే కష్టాలు కమ్ముకుని వచ్చినప్పుడే వాటిని తట్టుకుని నిలబడే శక్తి అలవడుతుంది. కాలుష్యం పెరుగుతుంటే దాన్ని తట్టుకోగల ఇమ్యూనిటీ కూడా క్రమంగా పెరుగుతోంది.."

"మీరెన్ని చెప్పినా నా విషయం వేరు. బ్రతుకుమీద విశ్వాసమే తుది విశ్వాసం విడవబోతోంది. ఈ బాధను తట్టుకోవటం నా వల్లకాదు" అంది ధృఢ నిశ్చయంతో.

"నీదీ ఒక బాదేనా?" అని ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు మోహన్.

"కాదా?" అని ఇంతలేసి కళ్ళతో వింతగా చూసింది.

"హీరోషిమా, నాగసాకీలపై బాంబులు వేసినప్పుడు చచ్చినవాళ్ళు చావగా, బ్రతికిన వాళ్ళకు చచ్చినంత పని అయింది. ఇన్నేళ్ళ తర్వాత ఇప్పటికీ వాళ్ళకు భయం వదల్లేదు. వియత్నాం యుద్ధరంగంలో పనిచేసిన వేలాదిమంది పిచ్చివాళ్ళయిపొయ్యారు. ఇప్పటికీ కళ్ళు మూసుకుని పడుకుంటే, రయ్‌మని దూసుకువస్తున్న విమానాలు, బాంబులు పేలిన శబ్దాలూ, కాళ్ళూ, చేతులూ, తెగిపడిన మొండి శవాలు, రక్తప్రవాహాలు, కుళ్ళిపోయిన మృతదేహాల మధ్య తమ అనుభవాలు వెన్నంటి వస్తుంటే భయంతో కెవ్వున అరిచి లేచి కూర్చుంటున్నారు. మృత్యుదేవత శీతల కరస్పర్శ ఎలాంటిదో ప్రత్యక్షంగా చూసినవాళ్ళే అయినా బతుకు మీద మమకారం దూరంకాలేదు. మనకన్నా దుర్భరంగా బతుకుతున్న వాళ్ళెందరో ఉన్నారని గుర్తుచేసుకుంటే కొంత ధైర్యం వస్తుంది"

"ఏమో, మీరు దగ్గరున్నంతసేపే నాకు ధైర్యం. అటు తిరిగితే చాలు గుండె డొల్ల అయిపోతుంది.."

"డొల్ల ఎలా అవుతుంది? గుండె లయబద్ధం అబద్ధం కాదు.."

"ఆయన గురించిన భయమే కాదు, నలుగురూ ఏమనుకుంటారోనని.."

"ఏ పాపమూ చేయనప్పుడు భయమెందుకు?"

నీహారిక నిట్టూర్చింది. ఎన్నో విధాల నచ్చచెబితే తేరుకుంది. తిరిగి మనిషి అయింది.

మళ్ళీ మోహన్ తల్లి వచ్చింది. నీహారిక ఆమెతో మాట్లాడటం మానేసింది. అంచేత ఆమె కొడుకు దగ్గరకే వెళ్ళి కూర్చుంది.

"నలుగురూ నాలుగు రకాలుగా అనుకుంటున్నార్రా? అంది ఉపోద్ఘాతంగా.

"నాకు చిన్నతనంగా ఉంది"

"నేను అంత కానిపని చేస్తున్నప్పుడు నా దగ్గరకెందుకొచ్చావు?"

"చెప్పి చూడటం నా విధి. మీరిద్దరూ పెళ్ళిచేసుకుంటున్నారటగా?"

"ఏమో, మాకు మాత్రం తెలియదు."

"లోకం కదా, ఎవరినోరు మూస్తాం?"

"వద్దులే, నీకెందుకా శ్రమ.."

"ఇంతదాకా వచ్చింది కాబట్టి, పెళ్ళి చేసుకోవటమే నాకూ మంచిదనిపిస్తోంది."

"ప్లేటు ఫిరాయించావా?"

"పెళ్ళి అయ్యాక కూడా, నేను నిన్ను డబ్బుకోసం పీడించటం బాగుండదు."

"నా చెవులు నన్ను మోసం చేస్తున్నాయి."

"ఉభయతారకంగా నేనోటి ఆలోచించాను. మీరిద్దరూ సంపాదించుకుంటున్నారు కాబట్టి నాకు నెలకో వంద ఇచ్చెయ్యండి. తర్వాత నీకు రావాల్సిన ఇన్సూరెన్స్, ప్రావిడెంట్ ఫండ్, ఫామిలీ బెనిఫిట్ ఫండ్ అలాంటి వాటి అన్నిటినుంచీ వచ్చే డబ్బు నాకు చెందేట్లు నా పేర నామినేషన్ రాయి."

తల్లి మాటలు విన్న మోహన్ ఆశ్చర్యపొయ్యాడు. మనసు ఒక నిముషం ఆలోచించటం మానేసి మొద్దుబారిపోయింది. తేరుకున్నాక అడిగాడు.

"ఈ ఆలోచన నీకే వచ్చిందా? ఎవరన్నా చెప్పారా?"

"నాకే వచ్చింది" అన్నదామె గర్వంగా.

"నీ ఐడియా దివ్యంగా ఉంది. కానీ అవన్నీ నేను రిటైర్ అయ్యాకగాని రావు. అప్పటిదాకా నువ్వు బతికే ఉంటావా?"

"నిక్షేపంలా ఉంటాను. మా అమ్మమ్మ తొంభై ఏళ్ళు బతికింది. మా అమ్మ ఎనభై తొమ్మిదేళ్ళు బతికింది. నేను పిడిరాయిలా ఉన్నాను. కనీసం ఎనభై ఎనిమిదేళ్ళు బతుకుతాను."

"అప్పటికి నీ సంసారం, కొడుకులు, కోడళ్ళు, మనవళ్ళు, మనమరాళ్ళు, వాళ్ళ సంతానం, సంసారాలు అన్నీ కలుపుకుంటే ఓ చిన్న మున్సిపాలిటీ తయారు అవుతుంది. దానికి నువ్వే మొదటి మహిళా ఛైర్మన్. నీ ఆలోచనలు, పనులు చూస్తే పరమ రోతగా ఉంది. నా ముందునుంచి వెంటనే వెళ్ళిపో. లేకపోతే ఈ క్షణంలోనే నీకు తొంభై ఏళ్ళు నిండిపోతాయి. మీ అమ్మమ్మ పక్కలోకి వెళ్ళిపోతావ్" అంటూ తరిమేశాడు.

జరిగినదంతా నీహారికతో చెబితే నవ్వింది. "ఆమె పరిస్థితికి జాలేస్తుంది. కానీ ఎంత లేమిలో ఉన్నా, కొడుకు చచ్చిపోతే వచ్చే డబ్బుతో బతకాలనుకునే లేకితనాన్ని భరించలేం."

"ఆమె ఈ విధంగా నాకా విషయాన్ని గుర్తుచేసింది. నాకు రావాల్సిన వాటికి అన్నిటికీ మీ పేర నామినేషన్ చేస్తాను."

"నేను మీకు ఏమవుతానని?"

"ఓ మంచి స్నేహితురాలివి కాకూడదా? జీవితంలో ఎన్నడూ ఎవరి స్నేహానికీ నోచుకోనివాణ్ణి. అందుకే నీతో సాన్నిహిత్యం, ఎడారిదారిలో ఎండమావిలా కనిపిస్తోంది."

"ఇంతకీ మనది స్నేహమా, మోహమా, రాగమా, విరాగమా?" అని అడిగింది నీహారిక.

"అవన్నీ ప్రతివాళ్ళ జీవితంలోనూ ఎదురయ్యే పరిణామదశలే. అందుకే స్నేహం ఎప్పుడూ ప్రతిఫలాపేక్షలేని ఆపేక్షతో నిండి ఉండాలి. ఆలుమగలను ఆత్మీయతానుబంధంతో కట్టేసేది పెరిగి తరిగే మోహం కాకూడదు. శాశ్వత స్నేహమే అయివుండాలి."

"అలాంటి శాశ్వత స్నేహాన్ని నేను కోరుకొంటున్నాను" అంది నీహారిక.

"నేనూను.." అన్నాడతను. అప్పుడు ఒరుసుకున్న ఆ చూపులకున్న అయస్కాంతశక్తి, రెండు శరీరాలను దగ్గరకు లాగేసింది.

అనుకున్నట్లుగానే మర్నాడు మోహన్ నీహారిక పేరునే నామినేషన్ ఇచ్చాడు. ఆ విషయం వినగానే నీహారిక అధికారికంగా అతని భార్య గాని భార్యకు ఏదో బహుమతి కొనాలని అతని ఉద్దేశ్యం. రాత్రికి ఆ బహుమతిని చూపించి ఆశ్చర్యపరచాలని అతని చిన్న కోరిక.

ఇంటికి వెళ్ళే బస్సుకోసం ఎదురుచూస్తున్న మోహన్‌కు చిన్ననాటి ఫ్రెండు ఒకడు చాలాకాలం తర్వాత కలిసాడు. అతని స్కూటర్ మీద ఎక్కాడు. ఏవేవో కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు ఎదురుగా వచ్చే లారీని చూడలేదు.చాదర్‌ఘాట్ బ్రిడ్జిమీద యాక్సిడెంటు అయింది. ఇద్దరూ అక్కడికక్కడే...

ఈ వార్త వినగానే నీహారిక హృదయంలో కల్లోల ఉల్లోలాలు, కళ్ళు తిరిగినయి. ఉన్న ఒకే ఒక్క ఆధారం ఒరిగిపోయింది. అంతరంగంలో అందంగా పేర్చుకున్న ఆశాసౌధాన్ని విధి ఫెడేలున తన్నేసి వెళ్ళిపోయింది. నీహారికకు తన కాళ్ళమీద నిలబడే శక్తిలేక కూలబడి పోయింది.

ఏది జరగకూడదో అది జరిగాక, ఎవరెంత వగచినా, వెరచినా ఫలితం ఏముంది?

మోహన్ కుటుంబం అంతా వచ్చి తిట్టి, దీవించి ఇదంతా నీహారిక చలవేనన్నారు. చూడవచ్చిన ఆఫీసు వాళ్ళెవరో చెప్పారు కాబోలు. మోహన్ తల్లి దుమ్మెత్తి పోసింది.

"డబ్బు కోసం కావల్సినవన్నీ రాయించుకుని, నువ్వే చంపేసావు" అని మీద పడిపోయింది. డబ్బు అతని తల్లికే ఇచ్చేస్తానని అందరిముందూ వాగ్దానం చేయించుకుని గాని మరీ వదల్లేదు.

మర్నాడు పొద్దున్నే గుమ్మంలో ఎదురుగా విషపు నవ్వు నవ్వుతూ నిలబడ్డాడు నీహారిక మొగుడు. పడగ విప్పిన కోడెతాచులా కనిపించాడు. ఆమె గజగజా వొణికిపోయింది. ఎందుకంటే...

అతను అంగారతల్పం. ఆమె నీహారిక. దగ్గరకు వస్తేచాలు కరిగి, కన్నీరై, వరదై, వాగై పోతుంది.

COMMENTS